

מסכת פסחים

פרק ו'

א. אלוי זברים בפסח דוחין את השבת, שהיותו וזריקת דמו ומחיי קרביו וקטר חלביו. אבל אליתו וגזרת קרביו אין דוחין את השבת. הרכבתו והבאתו מוחיז להחומר, וחתיכת יבלתו, אין דוחין את השבת. רבי אליעזר אומר, דוחין:

ב. אמר רבי אליעזר, וכל דין הוא, מה אם שהיתה שאין משולם מלאכה דוחה את השבת, אלו שנון משולם שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, يوم טוב יותר, שהתרו בו משולם מלאכה, ואסור בו משולם שבות. אמר לו רבי אליעזר, מה זה, יהושע, מה ראה רשות למצוה. השיב רבי עקיבא ואמר, הזאה תוכית, שהיא מצוה והיא משולם שבות ואיינה דוחה את השבת, אף אפה אל תהמה על אלו, שאף על פי שנון מצוה והן משולם שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר, ועליך אני דין, ומה אם שהיתה שהיא משולם מלאכה, דוחה את השבת, הזאה שהיא משולם שבות, שבות, אין דין שדוחה את השבת. אמר לו רבי עקיבא, או חלוף,

מֵה אָم הַזֹּאת שֶׁהִיא מְשׁוּם שְׁבָות, אֵינֶה דֹּוחָה אֶת הַשְּׁבָת, שְׁחִיטָה
שֶׁהִיא מְשׁוּם מַלְאָכָה, אֵינוֹ דָּין שֶׁלֹּא תְּדַקֵּה אֶת הַשְּׁבָת. אָמָר לוּ רַבִּי
אַלְיָזָר, עֲקִיבָא, עֲקָרָת מָה שְׁכַתּוּ בְּפֻרְתָּה, בֵּין הַעֲרָבִים בְּמַעַדוֹ
(בְּמַדְבֵּר ט), בֵּין בְּחֵל בֵּין בְּשְׁבָת. אָמָר לוּ, רַבִּי, הַבָּא לִי מוֹעֵד לְאַלְוִי
כְּמוֹעֵד לְשְׁחִיטָה. כָּל אָמָר רַבִּי עֲקִיבָא, כָּל מַלְאָכָה שָׂאָפְשָׁר
לְעַשּׂוֹתָה מַעֲרֵב שְׁבָת, אֵינֶה דֹּוחָה אֶת הַשְּׁבָת. שְׁחִיטָה שֶׁאָי אָפְשָׁר
לְעַשּׂוֹתָה מַעֲרֵב שְׁבָת, דֹּוחָה אֶת הַשְּׁבָת:

ג. אִימְתֵּי מִבֵּיא חֲגִיגָה עַמּוֹ, בָּזְמָן שֶׁהִוא בָּא בְּחֵל, בְּטָהָרָה וּבְמַעַט.
וּבָזְמָן שֶׁהִוא בָּא בְּשְׁבָת, בְּמֻרְבָּה וּבְטָמֵא, אֵין מִבֵּיאין עַמּוֹ חֲגִיגָה:

ד. חֲגִיגָה הִיְתָה בָּאָה מִן הַצָּאוֹן, מִן הַבָּקָר, מִן הַכְּבָשִׁים וּמִן הַעֲזִים,
מִן הַזְּכָרִים וּמִן הַנְּקָבּוֹת. וְנַאֲכַלֵּת לְשִׁנֵּי יָמִים וְלִילָּה אֶחָד:

ה. הַפֵּסֶח שְׁשַׁחְטוּ שֶׁלֹּא לְשָׁמוּ בְּשְׁבָת, חִיב עַלְיוֹ חִטָּאת. וְשֶׁאָר כָּל
הַזְּבָחִים שְׁשַׁחְטוּ לְשָׁום פֵּסֶח, אֵם אֵין רָאוּין, חִיב. וְאֵם רָאוּין הוּא,
רַבִּי אַלְיָזָר מַחְיֵב חִטָּאת, וַרְבִּי יְהוֹשָׁעַ פּוֹטֵר. אָמָר רַבִּי אַלְיָזָר,
מֵה אָמָר הַפֵּסֶח שֶׁהִיא מִפְּרָר לְשָׁמוּ, כְּשַׁשְׁנָה אֶת שָׁמוּ, חִיב, זְבָחִים
שֶׁהוּ אָסּוּרִין לְשָׁמוּ, כְּשַׁשְׁנָה אֶת שָׁמוּ, אֵינוֹ דָּין שֶׁיְהָא חִיב. אָמָר לוּ
רַבִּי יְהוֹשָׁעַ, לֹא, אֵם אָמְרָת בְּפֵסֶח, שְׁשַׁחְטוּ לְדִבָּר אָסּוּר, תָּאָמֵר
בְּזְבָחִים, שְׁשַׁבּוּ לְדִבָּר הַמְּפֻטר. אָמָר לוּ רַבִּי אַלְיָזָר, אַמְוּרִי צְבּוּר
יְוֹכִיחּוּ, שֶׁהוּ מִפְּרָר לְשָׁמוּ, וְהַשׂוֹחֵט לְשָׁמוּ, חִיב. אָמָר לוּ רַבִּי

יהוֹשֵׁעַ, לא, אם אמרת באמוראי צבור שיש לנו קצבה, תאמר בפסח שאין לו קצבה. רבי מאיר אומר, אף השוחט לשם אמוראי צבור, פטור:

ו. שחטו שלא לאוכליו ולאליא למניינו, לערליין ולטמאין, חיב.
לאוכליו ולאליא לאוכליו, למניינו ולאליא למניינו, למולין וערליין,
לטהורים ולטמאים, פטור. שחטו ונמצא בעל מום, חיב. שחטו
ונמצא טרפה בפרט, פטור. שחטו ונודע שמשכו הבעלים את ידם,
או שמתו או שנטמאו, פטור, מפני שחט ברשות: